

РЕШЕНИЕ

№ 4201

гр. София, 02.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **12268** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.10а,ал.4 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Д. Ф. /D. F./, [дата на раждане] , гражданин на У., притежаващ документ за самоличност на чужденец 19860920-05839, издаден на 29.01.2018г, валиден до 29.01.2028г чрез адв. И. М. със съдебен адрес [населено място], п.к. 8000, [улица]-Адвокатско Съдружие „Д. и Ко“ срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване от 31.10.2025г. на основание чл.10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ, постановен от М. Е. – завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в Б., по заявление от 19.08.2025г. за виза тип Д, подадено от Д. Ф..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че отказът е издаден при нарушение на материалния и процесуалния закон, като са налице всички основания да му бъде издадена виза. Посочва се още, че при издаване на отказа е допуснато нарушение на чл.8 от ЕКЗПЧОС, а именно правото му на зачитане на личния и семеен живот, конкретно на родител. Пояснява, че има три деца, едното от които е родено в РБ, където е трайно установен и успешно развива търговска/икономическа дейност, като нарушението на чл.8 вр. т.1 и т.2 от ЕКЗПЧОС следва да бъде установено от съда, поради което и да се отмени отказа.

В съдебно заседание оспорващият- Д. Ф. редовно и своевременно призован, не се явява, не се представлява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат М., редовно упълномощена, която в становище от 19.01.2026г поддържа всички посочени в жалбата правни аргументи за незаконосъобразността на индивидуалния административен акт.

Ответникът по оспорването- Консулско длъжностно лице, завеждащ консулска служба при

Посолство на РБ в [населено място], Румъния редовно и своевременно призован не се явява, не се представлява.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед № 95-00-26/16.01.2025 година на Министър на външните работи е предоставено право да вземат решения за отказ за издаване на виза на основанията по чл.10 от ЗЧРБ на Директор на Дирекция“ К. отношения“, Началник на Отдел“ Национален визов център“, служителите в Отдел “Национален визов център“ ангажирани със съгласуване и проверки по изявленията за издаване на визи, посочено е, че за всеки отделен случай на отказа за издаване на виза и мотивите за отказа се уведомяват съответните задгранични представителства на РБ, възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34,ал.3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и по приложение VI към чл.32 от Визовия кодекс, посочил при отсъствие на консулското длъжностно лице, формулярите по т.4 да се съставят подписват, връчват/съобщават/ от определен със заповед на ръководителя на съответното задгранично представителство на РБ-заместник на консулското длъжностно лице, посочил, че в задграничните представителства, където ръководителят на представителството изпълнява и функциите на консулско длъжностно лице, той сам подписва формулярите.

Със Заповед №Ав-02-12/11.04.2024г на Посланик в Посолство на РБ в Б., на основание чл.34, ал.1 и 2 от НУРИВОВР и Заповед №95-000-209/29.03.2024г на министъра на външните работи е определено лицето М. Е., първи секретар, 3., да съставя, подписва и връчва на заинтересовани лица формулярите по образец съгласно Приложение VI към чл.32 от Визовия кодекс и Приложение №7 към чл.34, ал.1 и Приложение №8 към чл.34, ал.2 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, за уведомяване и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

На 19.08.2025 година, оспорващият депозирал Заявление за издаване на виза вид „Д“, към което приложил заверено копие на регистрационна карта на чужденец с предоставена временна закрила №825314058 с първоначална регистрация 20.06.2025г., важаща до 04.03.2026г, издадена от Държавна агенция за бежанците при МС, заверено копие на паспорта си, декларация от Ф., че към момента на подаване на заявлението е с временна закрила и че това е основание за отказ за издаване на виза „Д“, Решение от Агенция по заетостта от 16.07.2025г, съгласно което на Ф. е издадено разрешение за извършване на дейност на свободна практика като „специалист по информационни технологии“ за срок от 12 месеца, заверен превод от удостоверение за съдимост, издадено от Министерство на вътрешните работи на У., Застрахователна полица, удостоверение за открити разплащателни сметки в ТБ Ю. България АД на името на Ф., нот.заверена Декларация от „Ник-Стил“ ООД за предоставен адрес на пребиваване на Ф. в собствения на дружеството имот в [населено място], договор за наем на НИ от 22.04.2025г.

На 31.10.2025 година ответникът по оспорването издал оспорения отказ, с който на основание чл.10,т.17 от ЗЧРБ, тъй като не е доказана достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване или летищен транзит е издал стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза за дългосрочно пребиваване.

Съгласно мотивите на отказа кандидатът е с представена временна закрила, считано от 04.03.2026г. Съгласно чл.81,ал.1, т.1 от ЗУБ след като е придобит статут на временна закрила, не може да кандидатства и да се възползва от друг статут до изтичане на срока за временната закрила или няма изрично решение на ЕС, с което да бъде отменена.

Отказът е връчен на оспорващия на 31.10.2025 година по електронна поща, посочена в заявление за издаване на виза тип „Д“. По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства, в това число и доказателства за спазена съгласувателна процедура. По делото са приложени и приети всички писмени доказателства, приложени с жалбата, в т.ч. и в превод на български език.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване и съобразно нормата на чл.10а,ал.4 от ЗЧРБ. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореният Отказ за издаване на виза от 31.10.2025 година на Консулско длъжностно лице, завеждащ консулска служба при Посолство на РБ в [населено място], Румъния представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/ така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона и дали има нарушение на основни права по ЕКЗПЧОС- в случая на чл.8от ЕКЗПЧОС.

Отказът е издаден от компетентен орган- това е Консулско длъжностно лице завеждащ консулска служба при Посолство на РБ в [населено място], Румъния, на когото нормата на чл.9г от ЗЧРБ е предоставила правото да издава,отказва издаването, анулиране и отменя визи.Това право е доразвито и залегнало в и в чл.10,ал.1 от НАРЕДБАТА ЗА УСЛОВИЯТА И РЕДА ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ И ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ВИЗОВИЯ РЕЖИМ, според която визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген,с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. От своя страна, съгласно чл. 27, ал.1 от Наредбата, Министърът на външните работи определя със заповед дипломатическите и консулските педставителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до 1 година. По силата на аления втора,ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед след получено съгласие на дирекция "К. отношения" консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелно решение по ал. 1.

В конкретния случай от приложените по делото писмени доказателства е видно, че към датата на издаване на отказа Министър на външните работи със Заповед от 2025 година възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл.34,ал.3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и по Приложение VI към чл.32 от Визовия кодекс.

Отказът е издаден от лицето М. Е. на 31.10.2025 година и към тази дата по делото се съдържат писмени доказателства, сочещи, че лицето М. Е. е определен с нарочна Заповед на Посланик на Посолство на РБ в Б., Румъния и е определил поименно служителя първи секретар, завеждащ консулска служба да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец VI към чл.32 от Визовия кодекс и приложение №7 към чл.34, ал.1 и Приложение №8 към чл.34, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомяване и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Отказът отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл.59 от АПК и най-вече на изискването за мотивираност на административните актове. Посоченото в отказа- лицето не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване по реда на чл.10,ал.1,т.17 от ЗЧРБ във връзка с чл.82,ал.1,т.1 от ЗУБ. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че в Отказа липсват мотиви и не е ясно защо е отказано издаването на виза, защото Отказът се издава по формуляр, в който се посочва основаниято за отказ и в него е посочено защо и въз основа на какво се отказва издаването на виза вид „ Д“ не доказва достоверно целта и условията на престоя си, тъй като кандидатът е с предоставена временна закрила, същият е придобил статут на временна закрила и не може да кандидатства и да се възползва от друг статут до изтичане срока на временната закрила или няма изрично решение на ЕС, с което да бъде отменена .

При издаване на отказа, ответникът по оспорването е спазил процесуално- правните разпоредби и материално- правните разпоредби и не е допуснато нарушение на чл.8 от ЕКЗПЧОС.

Правната регламентация на издаването на визи, се съдържа в ЗЧРБ, в чийто член първи е посочено, че този закон определя условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Легално определение на понятието“ чужденец“ е дадено в разпоредбата на чл.2 ал.1 от ЗЧРБ, според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1,т.1 от ДР на ЗУБ,според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Според параграф 1, т.3 от ДР на ЗЧРБ,"Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ" е този,който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава,снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит/аргумент от чл.9 от ЗЧРБ/, а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Видовете визи са изчерпателно посочени в чл.9,ал.2 от ЗЧРБ - и това са за летищен транзит (виза вид "А"), за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване

или друг заместващ го документ, в който или към който е положена, а данните, нанесени във визовия стикер, не могат да бъдат променени. Визовият стикер се полага в редовен паспорт или друг документ за задгранично пътуване, признат от Република България. Съгласно чл. 22, ал.1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на изрично посочени в текста на нормата документи, едно измежду които е и издадена виза по [чл. 9а, ал. 2](#); Условието и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с акт на Министерския съвет и това е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, в чийто чл.4, ал.4 е посочено, че Граждани на държавите, посочени в [Приложение 2 на Регламент \(ЕС\) 2018/1806](#), влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България без виза за срок не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период, измежду които е и У., чийто гражданин е оспорващият.

Съгласно чл.9, ал.1 от Наредбата, Виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни се издава на чужденец, който желае да се установи продължително или постоянно в Република България, на едно от основанията, посочени в [Закона за чужденците в Република България](#). Визата за дългосрочно пребиваване вид „Д“ дава право на многократно влизане на територията на Република България в рамките на срока на нейната валидност и визата за дългосрочно пребиваване се отменя при издаване на разрешение за пребиваване от органите за административен контрол на чужденците. За да се издаде виза от съответния вид, чужденецът следва да подаде заявление, което според чл.10, ал.2 от Наредбата се подава в дипломатическото или консулското представителство в държавата, в която гражданинът на трета страна пребивава на законно основание, а в случаите по [чл. 10, ал. 2](#) - пред органите за граничен контрол на граничните контролно-пропускателни пунктове. Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване се подава само в дипломатическите и консулските представителства по постоянното местоживее на кандидата или в тези представителства. Съгласно чл. 12. ал.5 от Наредбата, При кандидатстване за издаване на виза за дългосрочно пребиваване се попълва заявление по образец съгласно [приложение № 2](#). . Съгласно чл.19, от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя документите и информацията по [чл. 13, ал. 1](#) и [чл. 14](#) и документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на [Закона за чужденците в Република България](#) и на [правилника за прилагането му](#), и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

В конкретния случай, чужденецът- оспорващ в настоящото производство на дата 19.08.2025 година е подал заявление за издаване на виза вид „Д“, към която приложил посочените в чл.13 и чл.14 от Наредбата документи, заявлението е прието от срана на Консулско длъжностно лице в съответствие с процедурата, регламентирана в чл.23 и сл. от Наредбата. След приемане на заявлението за издаване на виза, Консулско длъжностно лице е спазило визираната в чл.30 от Наредбата процедура-искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по [чл. 15, ал. 1](#) от Закона за чужденците в Република България се изпраща чрез Дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България, поискал е разрешение от Дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по [чл. 35, ал. 2](#). Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Според чл.30, ал.3 от Наредбата решение по заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни се взема по реда на ал. 2 в срок до 35 работни дни, считано от датата на подаване на заявлението, като е извършена съгласувателна процедура с ДАНС, Дирекция“ Миграция, като по отношение на последната същата е депозирала становище, че лицето има предоставена временна закрила и му е издадена регистрационна

карта. Обстоятелството, че ответникът по оспорването се е произнесъл по заявлението за виза извън предвидения срок от 35 календарни дни, не води до извод, че е допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила, още повече, че сам по себе си срокът за произнасяне по подадено заявление е инструктивен и с изтичането му не се погасява правото на органа да се произнесе по подаденото заявление. Целта на предвидения в закона срок за този вид виза “Д” е в един разумен срок да се извърши проверка на подаденото заявление, да се събере необходимата информация, да се уведоми заявителят за взетото решение. Съществено е онова нарушение, което ако не бе допуснато би довело до друг извод у административния орган.

В нормата на чл.34 от Наредбата е посочено, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10](#) от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно [приложение № 7](#), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по [чл. 10, ал. 2](#) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

В конкретната хипотеза, ответникът по оспорването е аргументирал отказа си като е посочил, че заявителят не отговаря на изискването на чл.10,ал.1,т.17 от ЗЧРБ- не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, като в случая при предоставена временна закрила считано от 20.06.2022г /датата на първоначалната регистрация/ до 04.03.2026г /крайната дата, до която важи предоставената на чужденеца временна закрила, съгласно регистрационна карта на чужденец с предоставена временна закрила №825314058 по реда на ЗУБ и му е издадена регистрационна карта на чужденеца, позволяваща му да остане на територията на РБ. Очевидно е, че искането за издаване на виза не е подкрепено с доказателства относно целта на престоя на апликанта- работа. Следва да бъде отбелязано, че в чл.1,ал.2 от ЗУБ е посочено, че закрилата, която Република България предоставя на чужденци, включва убежище, международна закрила и временна закрила. Съгласно чл.39 от ЗУБ чужденците с предоставена временна закрила, имат право да останат на територията на Република България, на труд и професионално обучение, на подходящо настаняване или на средства за настаняване при необходимост, на социално подпомагане, на здравно осигуряване, достъпна медицинска помощ и на медицински услуги при условията и по реда за българските граждани, с изключение на медицинска помощ, оказана в съответствие с правилата за координация на системите за социална сигурност по смисъла на [§ 1, т. 22 от допълнителните разпоредби на Закона за здравното осигуряване](#), свободно да се завръщат в държавата си по произход. На чужденците, ползващи се от временна закрила, писмено се предоставя информация на разбираем за тях език за правилата относно временната закрила.

Безспорно с предоставянето на временна закрила на оспорвания е предоставено право да остане на територията на РБ, при което при липса на доказателства тази временна закрила да е прекратена на основание чл.82,ал.1,т.1 и т.2 от ЗУБ буди недоумение искането на лицето да му бъде издадена виза вид „ Д“ след като лицето има право по силата на предоставената му временна закрила да остане на територията на РБ и безспорно законосъобразен е изводът на административния орган, че при предоставяне на временна закрила, която не е прекратена на някое от основанията, посочени в нормата на чл.82,ал.1,т.1 и т.2 от ЗУБ, то полученият статут на временна закрила е несъвместим с подадените документи за виза по реда на чл.24, ал.1, т.15 от ЗЧРБ по аргумент на чл.82, ал.3 от ЗУБ, в който е предвидено, че след прекратяването или отнемането на временната закрила спрямо чужденеца, освен ако е подал молба за предоставяне на международна закрила, се прилагат разпоредбите на ЗЧРБ. В този смисъл е и съдебната практика -Решение №2087/22.02.2024г на ВАС по адм.д.№7021/2023г, Решение №7896/21.12.2022г на АССГ по адм.д.№9327/2022г.

Неоснователен е доводът на оспорвания и на неговия процесуален представител, че при издаване на отказа административният орган е допуснал нарушение на чл.8 от ЕКЗПЧОС.

Съгласно чл. 8 от ЕКЗПЧОС и чл. 3 от Протокол № 4 към нея всеки има право на зачитане на неговия личен

и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция. Съдът признава основното право на семеен живот като част от общите принципи на правото на ЕС. Той стига до този извод, позовавайки се на практиката на ЕСПЧ. Извеждането на лице от страната, в която живеят близки членове на неговото семейство, може да съставлява нарушение на правото на зачитане на семейния живот, гарантирано в чл. 8, § 1 ЕКПЧОС. Съгласно ЕКПЧОС понятието "семейство" се свежда най-вече до основната част от семейството, която в случая включва жалбоподателя и неговата съпруга и неговите деца. Установената практика на ЕСПЧ също е в смисъл, че отделянето на лице от членовете на неговото семейство е допустимо единствено когато се установи, че то е "необходимо в едно демократично общество, т. е. е обосновано от императивна обществена потребност, и по-специално е пропорционално на преследваната легитимна цел". Прилагането на чл. 8, § 2 ЕКПЧОС, който въвежда дерогация на правото, гарантирано от чл. 8, § 1 ЕКПЧОС, води до извършването на проверка за пропорционалност, която отчита /по-специално/ обстоятелства като момента на установяване на семейството, добросъвестността на жалбоподателя, културните и социални различия на държавата, в която членовете на семейството ще бъдат отведени, и тяхната степен на интеграция в обществото на договарящата държава. В разглеждания случай жалбоподател е депозирал заявление за издаване на национална виза тип „Д“ с посочена цел на пътуване – работа, като към заявлението са представени документи -разрешение №РД-08-947/16.07.2025г, издадено от Агенция по заетостта, свидетелство за съдимост, застрахователна полица медицинска застраховка за чужденци, пребиваващи в РБ, наличие на банкови сметки в лева и в евро, открити в ТБ в страната, декларация за предоставен адрес на пребиваване на жалбоподател на адрес в страната, договор за наем, а именно доказателства за трудовата ангажираност на жалбоподателя в страната с оглед посочената цел в заявлението – работа. В заявлението не е отбелязано, че целта на пътуването е „събиране на семейство“, поради което и ответник не е следвало да осъществява каквато и да било преценка за наличието на обстоятелствата за дерогация на правото по чл.8, ал.1 от Конвенцията. Още повече, че жалбоподател е с предоставена временна закрила, която към момента на подаване на заявлението и към момента на постановяване на отказа не е прекратена, т.е. жалбоподател е придобил статут на временна закрила. Не са установени по безспорен начин нито целта, нито условията на планирания престой – чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно и на основание по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ (за апликанта не са доказани достоверно целта и условията на заявеното пребиваване) именно и защото жалбоподател има предоставена временна закрила, като няма данни същата да е била прекратена съобразно чл.82, ал.1 и ал.2 от ЗУБ.

Простото твърдение на оспорващия, че не е зачетено правото му на личен живот, свързан с избора му на това да живее заедно с неговото семейство в РБ, където е трайно установен и успешно развива търговска/икономическа дейност е продиктувано само и единствено от възможността да бъде упражнен съдебен контрол върху отказа и е плод само и единствено от защитната теза на оспорващия. Не се доказва по никакъв начин, че на оспорващия с отказа му е възпрепятствано правото да на зачитане на личен и семеен живот още повече, че той след като има предоставена временна закрила в РБ, която не е прекратена и действаща по никакъв начин никой не му пречи да упражнява правото си на личен и семеен живот и правото му на родител.

В контекста на всичко изложено дотук, настоящият съдебен състав намира, че обжалваният Отказ за издаване на виза, вид „Д“ не нарушава забраната за зачитане на личния и семейния живот на оспорващия, визирано в чл.8 от ЕКЗПЧОС, което предполага отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Д. Ф. /D. F./ , гражданин на У., чрез адв. И. М. срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване от 31.10.2025г. на завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в Б., Румъния.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: